

วุฒิภาวะในความเชื่อ

โดย ศจ.อุดม ทรงกาญจน์

“เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ... ฯลฯ” (2 เปโตร 1:5-7)

เราทุกคนย่อมเคยได้ยิน, ได้พูด, ถึงการเพิ่มพูนคริสตจักร การพัฒนาผู้นำ และการจำริญเติบโตกันมานานแล้ว และเมื่อพูดถึงสิ่งเหล่านี้ หลายคนมักคิดถึงการขายโบสถ์ การเพิ่มจำนวนสมาชิก การขยายกลุ่มเซลล์ ฯลฯ

แต่ในบทความนี้จะขอพูดถึงการเพิ่มพูน ความจำริญพัฒนา หรือวุฒิภาวะ ในความเชื่อ ซึ่งคริสตชนโดยทั่วไปและโดยเฉพาะ “ผู้นำ” จะต้องมิ

เมื่อเราศึกษาเรื่องความเชื่อในพระธรรมฮีบรู บท 11 เราจะพบว่า ความเชื่อแท้ ความเชื่อที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ความเชื่อที่มีสิทธิสมบูรณ์ในการเข้าอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้านั้น มิใช่คำพูดง่าย ๆ มิใช่เรื่องธรรมดาอย่างที่คนจำนวนมากเข้าใจกัน, ถือกัน, หากแต่ “ความเชื่อ” ที่รอดได้นั้นเป็นเรื่องที่ต้องคิดใคร่ครวญด้วยจิตด้วยใจกันอย่างจริงจังทีเดียว มิฉะนั้นจะเป็นเช่นคำตรัสของพระเยซูที่ว่า

“รับทานที่ด้วยความปรีดี...เลิกเสียในทานที่ทันใจ” (มัทธิว 13:20,21)

เหตุนี้จึงขอเสนอ “วุฒิภาวะในความเชื่อ” จากคำสอนของอัครทูตเปโตร ในพระธรรม 2 เปโตร 1:5-7 ที่สอนว่า ความเชื่อหนึ่งจะต้องเพิ่มพูนเพิ่มเติม เจริญขึ้น ในธรรมประทานต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในชีวิตอันมี “คุณธรรม” เป็นต้น เพื่อ “ดังนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 1:11)

“ถ้าท่านทั้งหลายเพียบพร้อมด้วยของประทานเหล่านี้แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านเกิดประโยชน์และเกิดผลที่ได้ซาบซึ่งในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา...ท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์...ผู้ใดที่ขาดธรรมเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น...” (2 เปโตร 1: 8-11)

ความเชื่อ

ความเชื่อแท้ ความเชื่อที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ความเชื่อที่จะรอดได้นั้น พอสรุปได้ในรูปดาว 5 แฉก ดังนี้คือ

1) เป้าหมายของความเชื่อ ความเชื่อแท้ต้องมีเป้าหมายหรือศูนย์รวมอยู่ที่พระเจ้า ในพระเจ้า มิใช่อยู่ที่อื่นใด เช่น การอัศจรรย์มะเดื่อแห้ง เป็นต้น (มาระโก 11: 20-22, 1 โครินธ์ 10:31 เทียบ ฮีบรู 11:6)

2) เมล็ดพืชของความเชื่อ ความเชื่อแท้ย่อมมีพระคัมภีร์เป็นเมล็ดพืชให้เกิด ใหล่องงาม และให้เจริญเติบโตขึ้น (ลูกา 8: 11, 12, โรม 10:17) คนใด ที่ใด รักใคร่สนใจในการอ่าน, ศึกษา, ถวายนา, ในพระวจนะ คนนั้นที่นั่น ย่อมมีการฟื้นฟู มีการเจริญเติบโต (สดุดี 19:7, กิจการ 17:11, 12, ยอห์น 4:42)

3) ภูเขาที่ตั้งของความเชื่อ ความเชื่อแท้ต้องออกมาจากใจจริง (สุดกำลังใจ) 1 ทิโมธี 1:5 ก่อให้เกิดความชอบธรรมในชีวิต (โรม 10:9,10) ชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นหัวหน้า ถ้ามีใจเชื่อจริง พฤติกรรมในชีวิตก็จะเป็นอย่างที่เชื่อ (สุภาษิต 4:23, 1 โครินธ์ 14:15)

ความชอบธรรมที่ยิ่งกว่าพวกฟาริสี (ตามที่พระเยซูทรงเรียกร้อง) คือ ความชอบธรรมที่มีความเชื่อจากภายในจิตใจ (มิใช่เชื่อแต่ปากแสดงแต่ภายนอก) ใจจึงเป็นที่ตั้งของความเชื่อ มีความเชื่ออันจริงใจ ความถดถอยเสื่อมลงของคริสตจักรก็มักจะมีเหตุมาจากความเชื่อที่ไม่จริงใจ

4) ราคาของความเชื่อ ความเชื่อแท้มีค่าสุดที่จะประมาณได้ เพราะเป็นชีวิตนิรันดร์ ทำให้มีสัมพันธสัมพันธ์กับพระเจ้า ก่อให้เกิดการขอมสละทุกสิ่งต่อสู้อย่างเต็มกำลังที่เพื่อรักษาความเชื่อไว้ เพราะมีค่าสูงยิ่ง (1 เปโตร 1: 6, 9, มัทธีว 13:45, 46, 16:26, 2 ทิโมธี 4:7)

5) งานใหญ่ของความเชื่อ ความเชื่อแท้ย่อมผลิตผลเป็นความรักกระทำด้วยความรัก และ “เห็น” ได้ (1 ทิโมธี 1:5, กาลาเทีย 5:6, ยากอบ 2:18) ความเชื่อที่มีได้กระทำอันนี้ (ไม่มีความรัก) เป็นความเชื่อที่ไร้ชีวิต คนที่ไม่มีผลิตผลเป็นความรัก ก็อยู่ในความตาย (1 ยอห์น 3:14)

เราต้องพิจารณาชั้นสุดตนเองว่า “ตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (และอย่างไร) เพราะความเชื่อเป็นมูลฐานของผลผลิตอันดีทั้งมวลในชีวิต “เริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ...คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ในความเชื่อ” และ “ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจ้าไม่ได้เลย...”

สาวกมักจะต้องการมีความเชื่อมาก ๆ แต่พระเยซูต้องการความเชื่อที่มีชีวิต “เหมือนเมล็ดพืช” (ลูกา 17:5, 6 เทียบ ยากอบ 2:17, 26)

คุณธรรม

“เอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ”

คุณธรรม หมายถึงสภาพคุณความดีต่าง ๆ ที่มนุษย์จะต้องมี ในธุรกิจการงาน และในสังคม (ซึ่งอาจจะมิได้ในคนทั่วไป แม้ว่าเขาจะมีได้เชื่อในพระเจ้า) สำหรับผู้เชื่อในพระเจ้าแล้ว ยิ่งจำเป็นที่สุด เพราะพระเจ้าทรงสร้างเราใหม่ให้ทำการดีมีคุณธรรม เหตุนี้ท่านยากอบจึงกล่าวด้วยสำเนียงหนักแน่น

ว่า จงสำแดงความเชื่อออกมาให้ “เห็น” คือเห็นคุณธรรมต่าง ๆ จากการประพฤติปฏิบัติ ท่านเปรียบเทียบความเชื่อเหมือนร่างกาย คุณธรรมเหมือนจิตวิญญาณ หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ “ตาย” ความเชื่อกับคุณธรรมจึงต้องมืออยู่คู่กัน เหมือนร่างกายกับจิตวิญญาณ หากบอกว่าเชื่อแต่ไร้คุณธรรม ก็คือ “การถือศาสนาแต่เปลือก”

คุณธรรมเป็นคำที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง แปลว่า สภาพคุณงามความดี คุณธรรมมิได้ถูกจำกัดว่า ต้องเป็นเรื่องของสังคมนั้นศาสนา นี้ คนที่มีคุณธรรมจึงได้รับการยอมรับและยกย่องนับถือ เมื่อ “คุณธรรม” สามารถมีได้ในคนทั่วไป แต่หาไม่มีในคนที่บอกว่า “เชื่อ” ในพระเจ้า จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ นอกจากว่าเขามิได้เชื่อจริง

มีคนจำนวนมากที่ถือศาสนา ปฏิบัติตามตัวบทกฎหมายแต่ไร้คุณธรรมคนเหล่านี้พระคริสตธรรมถือว่า “เลื่อมทราอย่างร้าย” (เยเรมีย์ 17:9) ฉะนั้นเราต้องไม่เป็นคนที่ถือศาสนาแต่ไร้คุณธรรม เราต้องมีความเชื่อที่เพิ่มด้วย “คุณธรรม” ตามคำสอนในพระคัมภีร์

มีคำกล่าวที่ว่า “สังคมต้องมีกติกา...” แต่ตามความเป็นจริงแล้ว “คุณธรรม” จะต้องอยู่เหนือกฎ กติกา (ยากอบ 2:13) ทั้งนี้เพราะกติกามีบัญญัติขึ้นมา เฉพาะสังคมใดสังคมหนึ่ง หรือบัญญัติขึ้น โดยชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งและแน่นอนย่อมใช้เพื่อคนกลุ่มนั้น และอำนวยความสะดวก ให้แก่คนกลุ่มนั้น ๆ เอง แต่คุณธรรมเป็นบัญญัติสากล เป็นกติกาสำหรั้งทั้งโลก มีอยู่ในจิตสำนึกส่วนดีของมนุษยชาติ ศาสนาทุกศาสนาต้องการให้ศาสนิกชนมี “คุณธรรม”

คุณธรรม คือ ธรรมที่มีคุณแก่ตนเอง มีคุณแก่คนอื่น หากการปฏิบัติธรรม ได้ชื่อว่าเป็นธรรมชน เป็นคนมีซั่มมะซั่มโม แต่การปฏิบัติธรรมนั้นมิได้ก่อให้เกิด “คุณ” แก่ใคร ๆ แล้วก็แสดงว่าคนนั้นยังไม่มี “คุณธรรม” เป็นคนซั่มมะซั่มโมแต่ชื่อ

คริสตชนจึงต้องมีคุณธรรม ที่ได้รับการเสริมเพิ่มพูนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะคุณธรรมในพระวิญญาณนี้มีข้อพิเศษแตกต่างจากคุณธรรมทั่วไป คือเป็นคุณธรรมที่ “มีฤทธิ์” (ลูกา 6:19, 8:46) และ “ล้ำเลิศ” (ฟิลิปปี 4:8, 2 เปโตร 1:3) “ฤทธิ์, ล้ำเลิศ” สองคำนี้ เป็นคำเดียวกันกับที่แปลว่า “คุณธรรม”

คุณธรรมที่ปราศจากพระวิญญาณนั้นมักจะ “ขาดกำลัง” เปราะบางและเหมือนหมอกควัน นักศาสนาคนหนึ่งเคยกล่าวว่า “อยากทำดีคืออยู่ในหมอกใกล้กราย ความชั่วร้ายหมายพันยังรันท่า” (โรม 7:19) ก็มีโชอื่นไกล ธรรมนั้นมีอานุภาพหนักหน่วง ในท่ามกลางมนุษยชาติ โลกวัตถุมีแรงดึงดูดมหาศาลเพียงใด อานุภาพของมารร้ายในโลกแห่งวิญญาณทั่วสถานฟ้าอากาศ ก็มีแรงดึงดูดมหาศาลยิ่งกว่า (1 ยอห์น 5:19, เอเฟซัส 6:12) ถ้าพึ่งตนเองย่อมไปไม่รอด นอกจากพึ่งอาศัยในพลังฤทธิ์จากพระเจ้า พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งจะทำให้เรามีคุณธรรมที่มีฤทธิ์, ล้ำเลิศ, เพิ่มความเชื่อ แสดงความเชื่อที่มีชีวิตเหมือน เมล็ดพืช

ความรู้

“เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม”

เมื่อพูดถึงความรู้ย่อมมีหลายแบบ เช่นการศึกษาเล่าเรียนจากระดับประถมถึงมหาวิทยาลัย หรือ การศึกษาพระคริสตธรรมได้รับปริญญาบัตรเป็นต้น ก็อาจจะนับได้ว่าเป็นวิชาความรู้แบบหนึ่ง ระดับหนึ่ง แต่ความรู้หรือ “วิชา” ที่ทางศาสนาบางถึงนั้น ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง อย่างเช่นในคัมภีร์อุปนิษัตของ ฮินดู ได้กล่าวถึง “ความรู้, ตรัสรู้” บางตอน ดังนี้

“...ไม่ใช่ด้วยการร้ายพระเวท ไม่ใช่ด้วยการเข้าใจและด้วยการคงแก่เรียนเลย ที่ทำให้ตรัสรู้ อาตมัน...ความรู้แจ้งเห็นจริงนั้น จะทำให้บรรลुซึ่งความตรัสรู้อาตมัน.....”

ในพระคริสตธรรม พระเยซูตรัสถึง “บาเรียน” (ผู้คงแก่เรียน) แต่ปราศจากความรู้ในพระเจ้าว่า “วิบัติแก่เจ้าพวกบาเรียน ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสียคือพวกเจ้าเองก็ไม่กล้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้น เจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” (ลูกา 11:52)

พระเยซูมิได้ทรงดำหนิการเป็นผู้คงแก่เรียน แต่ติเตียนผู้คงแก่เรียนที่นอกจากตนเองจะเข้าไม่ถึง ความรู้ในพระเจ้าแบบ “รู้แจ้งเห็นจริง” แล้วยังใช้ความเป็นผู้คงแก่เรียนนั้น เป็นอุปสรรคขัดขวางคนอื่นไม่ให้เข้าไปใน “ความรู้” พระเยซูทรงเรียกผู้นำทางศาสนาที่คงแก่เรียนแต่ปราศจาก “ความรู้” ว่าเป็นคนตาบอดจงคนตาบอด

เราจะเห็นว่าในทางศาสนานั้นไม่ว่าจะเป็นศาสนาคริสต์, ฮินดู, หรืออื่น ๆ ย่อมยกย่อง “ความรู้, ตรัสรู้” (การรู้แจ้งเห็นจริง) และถือว่าต่างจากความรู้แบบคงแก่เรียน แบบร้ายพระเวท, ท่องจำ, เชี่ยวชาญในการอรรถาธิบายธรรม เรียน ๆ จำ ๆ รู้และเข้าใจกันเพียงทฤษฎีเท่านั้น

“ความรู้” ที่พระเจ้าทรงยอมรับว่ารู้นั้นเป็นอย่างไร

- 1) มีความยำเกรงพระเจ้า สุภาษิต 1: 7
  - 2) ยอมฟังเสียงพระเจ้า (เชื่อฟัง) สุภาษิต 2: 6 (เทียบ สุภาษิต 1:4)
  - 3) การประหารโลกีย์วิสัยในตัวและสวมวิสัยมนุษย์ใหม่ โคลโลสี 3: 5, 10 (เทียบ เยเรมีห์ 24:7, 2 เปโตร 2:20)
  - 4) รับประสบการณ์ในฤทธิ์เดช ฟิลิปปี 3: 10
- และผลแห่งรู้นี้ก็คือ “ชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 17:3) ตรงกันข้าม ผลแห่งการไม่มีความรู้ในพระเจ้าก็คือ “ความพินาศนิรันดร์” (2 เธสะโลนิกา 1:8, 9)

ในคริสตจักรเรามีได้ขาดคนมีวิชาความรู้ แต่ขาดคนมีความรู้ในพระเจ้าความเชื่อในพระเจ้าจึงต้องเป็นความเชื่อที่เพิ่มพูนด้วยความรู้ มิใช่หลับหูหลับตาเชื่อ คริสตชนต้องมีใจคนถือศาสนาแบบมกาย แบบ “ตาบอดล่าช้าง” แต่เป็นคนถือศาสนาด้วยความรู้ในพระเจ้า และเจริญขึ้นในความรู้ี้ตามพระบัญชา

“เพราะเราประสงค์ความรักมั่นคง ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา” (โฮเซยา 6:6)

“และเราทั้งหลายรู้ว่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้วและได้ทรงประทานสติปัญญาให้เรา เพื่อให้เรารู้จักพระเจ้าแท้ และเราอยู่ในพระเจ้าแท้นั้น...” (1 ยอห์น 5: 20)

โคลงโลกนิติสรุปความรู้ของโลกว่า “รู้เท่ารู้สิ้นฟ้า ห่อนพ้นความตาย”

พระคริสตธรรมสอนถึงความรู้ในพระเจ้าว่า “รู้จักพระเจ้าแท้ ชีพนั้นนิรันดร์” (ยอห์น 17:3)

ความเหนียวรั้งตน

“เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้”

ความเหนียวรั้งตนเป็นสำคัญข้อหนึ่งสำหรับมนุษย์ เพราะมนุษย์ถูกมอมเมาด้วยโจรทหลงทำให้เล่นเตลิด ละเมิด อยู่ทุกขณะจิต ธรรมเหนียวรั้งตนจึงเป็นประหนึ่งห้ามล้อ ช่วยกำกับ หดยุขยั้ง ให้บุคคลผู้นั้นอยู่ในความพอดี อยู่ในขอบเขตของน้ำพระทัยพระเจ้า

เพื่อพัฒนาขึ้นในความเชื่อ เราต้องสำรวจดูว่าพระคริสตธรรมสอนอย่างไรในเรื่องนี้

- คนที่มีความเหนียวรั้งตน (ปกครองใจตนได้) คือผู้ชนะที่แท้จริง (สุภาษิต 16: 32)

- ความเหนียวรั้งตน (ไม่เชื่อฟังตัณหาของกาย) เป็นชีวิตของคนที่สนิทกับพระเจ้า (โรม 6: 11, 12)

- เหนียวรั้งตน (ไม่ยอมให้อำนาจชั่วครอบงำ) เป็นลักษณะของวิหารแท้ (1 โครินธ์ 6: 12, 19)

- การเหนียวรั้งคำพูดได้ก็มีปัญญา “ดีรอบคอบ” (ยากอบ 3:2)

- การเหนียวรั้งตน (ทำให้พอดีพอเหมาะ รู้จักกาลเทศะ รู้จักประมาณตน) (ทิตัส 2: 2 เทียบสุภาษิต 23:4, 25:16, 17, 20, 27) เป็นหลักธรรมที่ระบุงบไว้ให้สอน...

- การเข้าเฝ้าพระเจ้า การถวายตัว มีระเบียบปฏิบัติเรื่องการเมามายเพื่อป้องกันการขาดความเหนียวรั้งตน (เลวีนิติ 10: 19, กัณดารวิถี 6:3, เทียบ 1 โครินธ์ 14:40)

- ความเหนียวรั้งตนเป็นผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5: 23) คนประกอบด้วยพระวิญญาณจะระวังตัว (มีความเหนียวรั้งตน) ไม่ทำให้คนอื่นเห็นไปว่า “คลั่ง” แต่จะอยู่ในระเบียบวินัย ความพอเหมาะพอสมควร (1 โครินธ์ 14:40)

- “เหนียวรั้งตน” ใน 2 เปโตร 1:6 ใช้ใน ทิตัส 2:6 ว่า “สติสัมปชัญญะ” แสดงว่า คนที่มีสติสัมปชัญญะย่อมมีการเหนียวรั้งตนสติสัมปชัญญะกับการเหนียวรั้งตนจึงเป็นอาการที่อยู่ร่วมกัน และกันเสมอ

เราจะเห็นคนประเภทหนึ่งที่เราเรียกสติสัมปชัญญะ ขาดการเหนียวรั้งตนคนประเภทนั้นคือ คนเมาเหล้า และมีไข้แต่คนเมาเหล้าเท่านั้นที่ขาดสติสัมปชัญญะ คนเมากิเลส เมาโลกโกรธหลง ก็เช่นกัน คนเหล่านั้นมักจะตกอยู่ในอาการ “ขาดสติสัมปชัญญะ” “เมาใจ” เหตุนี้พระคัมภีร์จึงสอนว่า “อย่าเมามาย” (1 เซสะโลนิกา 5:8) แต่จงมีความเหนียวรั้งตน

เพราะมนุษย์ชาติมีห้ามล้อชำรุด มีหางเสือที่หัก จึงมักจะขาด, เสื่อม, ผิดทิศทางอยู่เสมอ แต่โดยการทรงสร้างใหม่ในพระวิญญาณ จากผลของพระวิญญาณที่ทรงกระทำกิจในชีวิตของเราแล้ว ธรรมเนียมเหนียวรั้งตนจะปรากฏให้เห็น มีสติสัมปชัญญะในกายวาจาและใจ

ความเชื่อเท่านั้นจะต้องมีการเพิ่มพูนด้วยธรรมเนียมเหนียวรั้งตน ตามคำสอนในพระคริสตธรรม แม้ในชีวิตของเราบางครั้ง หรือหลายครั้งอาจจะเสื่อม ผิดทิศทางไปบ้าง แต่โดยพระคุณของพระคริสต์ย่อมมีห้ามล้อมีหางเสือให้หยุดและหันกลับมาสู่ทิศทางที่ถูกต้องให้ ตรงกันข้ามความเชื่อที่ขาดการเหนียวรั้งตนก็มักจะกลายเป็นงมฉายหรือ “ตกขอบ” ไปก็ได้

ขันติ

“เอาขันติเพิ่มความเหนียวรั้งตน”

“ขันติ” พจนานุกรมให้ความหมายไว้ว่า “ความอดทน”

“ขันติ” ในพระคริสตธรรม ใช้ถ้อยคำเหล่านี้คือ “ตั้งมั่น” (โคโลสี 1:23) “มีใจอดเอาเบาผู้” (1 เซสะโลนิกา 5:14) “เพียร” (สดุดี 37:7) “ทรหด-อดทน” (1 เซสะโลนิกา 1:4) “อดทน” (ยากอบ 5:11) “มั่นใจ” (ฮีบรู 11:17)

ในพระธรรมยากอบ 1: 3 แปลว่า “หนักแน่นมั่นคง” ภาษาอังกฤษฉบับ เอเอ็มพี.ขยายความโดยใช้สามคำว่า

“ENDURANCE, STEAD FASTESS, PATIENSE”

(อดทน มั่นคง เพียร)

ซึ่งคำต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมที่กล่าวถึง “ขันติ” ก็มักจะวนเวียนอยู่ในสามคำนี้

ความสำคัญของขันติ

- เป็นคุณธรรมที่ต้องเพิ่มในความเชื่อ มีรากฐานมาจากความเชื่อ (2 เปโตร 1: 6)

- เป็นรูปปลั๊กอินในแอมป์หนึ่งของความรัก (1 โครินธ์ 13: 4, 7)

- เป็นคุณลักษณะที่ธรรมิกชนต้องมี (วิวรณ์ 14: 12, 13:10 เทียบ ฮีบรู 6:12, มัทธิว 24:13)
- สาวกต้องมีขันติ เพื่อสามารถทำตามน้ำพระทัยได้ (ฮีบรู 10: 36)

ตัวอย่าง ที่แสดงขันติ

- 1) คนของพระเจ้า 1 พงศกษัตริย์ 13: 8 (2 พงศกษัตริย์ 18:6)
- 2) โยสิยาห์ (2 พงศกษัตริย์ 22:2)
- 3) โยบ (โยบ 23:11, 27:6, อีสยาห์ 50:7)
- 4) เชลยชาวยิว (ดาเนียล 3: 18)
- 5) พระเยซู (ลูกา 9: 51)
- 6) สาวก (กิจการ 14: 19, 20)
- 7) เปาโล (กิจการ 20: 24) ฮีบรู 10:39

ประวัติศาสตร์คริสตจักรสมัยมหาอาณาจักร โรมัน ให้บทเรียนแก่เราเรื่องขันติว่า คริสตจักรสามารถผ่านไฟ ทนไฟ (มีขันติต่อการข่มเหง ทนทุกข์อย่างสาหัส ขอมถูกเข่นฆ่าถึงตายได้ โดยมิได้ละทิ้งความเชื่อ) แต่มีอากทนนน้ำ (คือการมีอำนาจ, ยศศักดิ์, ความสะดวกสบาย หลังยุคสมัยจักรพรรดิคอนสแตนติน) ต้องเหลวและเสื่อมลง เพราะไม่ทนน้ำ ทนนน้ำไม่ได้

ขันติคือความหนักแน่นมั่นคง, อดทน, เพียร, ทนได้ทุกสถานการณ์ทนได้ทั้งดินน้ำลมไฟ (มัทธิว 7: 25) ดาวิด ทนไฟ คือราชภัย ทนการถูกไล่ล่า ฆ่าฟันได้แต่ทนน้ำ (2 ซามูเอล 11:2) ไม่ได้

พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด” นี้คือ “ขันติ”

พระคัมภีร์สอนว่า จงเพิ่มความเชื่อด้วย...ขันติ

พระคัมภีร์สอนว่า เราจะมีขันติได้ก็โดย ให้พระวจนะฝังลึกในตัว (มัทธิว 13: 21 เทียบ โคลโลสี 3:16, มัทธิว 7:24, 25)

พระคัมภีร์สอนว่า คนที่พากเพียร (อดทน) ทำความดี...พระเจ้าจะประทานชีวิตนิรันดร์ (โรม 2: 7)

ธรรม

“เอาธรรมเพิ่มขันติ”

“ธรรม” พจนานุกรมให้ความหมายไว้กว้างขวางหลายคำ เช่น คำสั่งสอนทางศาสนา, คุณความดี, ความถูกต้อง, สภาพที่ทรงไว้ และหน้าที่ เป็นต้น

ดิಕ್ಷันนาริอังกฤษ-ไทย ให้ความหมายไว้ว่า เครื่องในศีลธรรม, เลื่อมใสในพระศาสนา

คำนี้ พระคัมภีร์ภาษาไทยข้ออื่น ๆ แปลไว้ว่า “ในทางธรรม” (1 ทิโมธี 2:2) “ในทางของพระเจ้า” (1 ทิโมธี 6:6, 11) “คลองธรรม” (ทิตัส 2:12) “คิงาม” (2 เปโตร 2:11) “ธรรม” (2 เปโตร 1:3, 7)

และหากเราจะสังเกตความนัยของคำ โดยอาศัยเนื้อหาในข้อเดียวกันและบริบท จะเห็นเจตนารมณ์ ดังนี้คือ

“เป็นผู้ฝึกฝนการอธิษฐาน...ดำเนินชีวิตเรียบง่าย ๆ สงบสุขและนอบน้อมถ่อมใจ...หลีกเลี่ยงจากการทะเลาะวิวาทการรักเงินทอง...มุ่งมั่นในความเชื่อความรักความอดทนและความอ่อนสุภาพ...ละทิ้งอธรรมและโลกีย์ค้นหา ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ สัตย์ซื่อสุจริต...มีชีวิตที่บริสุทธิ์...รู้จักพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้า รับส่วนในสภาพของพระเจ้า...” ฯลฯ

เหล่านี้คือลักษณะ ความหมายของคำว่า “ธรรม” ในพระคัมภีร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความเชื่อในพระเจ้านั้นๆ จะต้องมีการพัฒนาเข้าสู่วุฒิภาวะเพิ่มพูนขึ้นด้วย “ธรรม” ให้ปรากฏในชีวิต

ตัวอย่างบุคคลที่มี “ธรรม”

ปฐมกาล 6: 9, โนอาห์ ดำเนินกับชีวิต (เทียบ โคลโลสี 1:22, มาลาคี 2:6) โยบ 1:1 โยบยำเกรงพระเจ้า

ยอห์น 8: 29, 17:19 พระเยซู ทำตามชอบพระทัยพระเจ้าเสมอ, ถวายตัวเป็นของพระองค์

คำว่า “ธรรม” นี้มีความหมายใช้ได้กว้าง ครอบคลุมคุณงามความดีต่าง ๆ ได้หมด ในพระคริสตธรรมมุ่งไปที่บุคคลนั้นกับพระเจ้า ในการอุทิศถวายตัว, การดำเนินชีวิตกับพระเจ้า, การยำเกรงพระองค์ และการทำตามชอบพระทัย...ตั้งอยู่ในธรรม “ธรรมิกชน” ฯลฯ

พระคัมภีร์สอนว่า ความเชื่อเท่านั้น ย่อมเพิ่มด้วย “ธรรม” คนใดไร้ธรรมนำใจ คนนั้นบรรลี่ยแน่นอน กล่าวโดยสรุปธรรม ก็คือพระคำรัสของพระเจ้า คนมีพระธรรมนำใจ คนนั้นคือ ธรรมิกชน

ทางของธรรมชนเทียม

“เมื่อจำเป็น มิได้เห็น แก้วมมะ จำต้องละธรรมทำเป็น ไม่เห็นหนคราจำเป็น ทำได้ ไม่กังวลธรรมจะทน จำเป็น ไม่เห็นมี” (ของเก่า)

ทางของธรรมชนแท้

แม้จำเป็น ยังต้องเห็น แก้วมมะ มิเลยละ หลีกเร้น เต็มซ่ายขวา ตกมูมอับ ยับแย่ ยังเลตา เฟงมรรคา แห่งธรรม โน้มนำใจ

ความรัก

“เอาความรัก...เพิ่มธรรม”

ประเภทของความรัก

ความรักมี 2 ประเภท คือ 1) รักธรรมดาของปุถุชน 2) รักมั่นคงที่มาจากพระเจ้า

1) **รักธรรมดาของปุถุชน** ปุถุชนคนทั่วไปย่อมมีความรัก รักบิดา มารดา รักบุตรภรรยาสามี รักญาติสนิทมิตรสหาย เป็นต้น แต่ความรักของปุถุชนเรานี้ “ขาดกำลัง” ที่บริสุทธิ์ (โรม 5:6) รักของปุถุชนออกมาจากใจที่ “เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใด, เสื่อมทราม (คอร์ปชั่น) อย่างร้าย” (เยเรมีย์ 17:9) ดังนั้นความรักธรรมดาที่คนเรามีอยู่ต่อกันและกันจึงอ่อนแอ เต็มไปด้วยการต่อหลอก เอาัดเอาเปรียบ เสื่อมทราม ไม่มั่นคง เป็นเหมือนหมอกควัน เบาบาง และชั่วคราวชั่วคราว (โสเชยา 6:4) ความรักแบบนี้จึงมักจะเป็นเช่นเพลงที่เขาร้องกันว่า “ความรักกลายเป็นคล้ายไอติม ไม่หวานชวนชิม เลอะเลือนเปื้อนใจ” หรือ “เมื่อยามรักผักขมขมขมว่าหวาน รสน้ำตาลยามเมื่อซังซังว่าเปรี้ยว...” อะไรทำนองนี้

2) **รักมั่นคงที่มาจากพระเจ้า** เพราะคนเรามักมีรักธรรมดาที่เจือปนด้วยกิเลสตัณหา พระเจ้าจึงทรงเรียกร้องให้เราหันมาหาพระองค์ รับความรักมั่นคงจากพระองค์ คือความรักที่เกิดจากความเชื่ออันจริงใจ จากใจบริสุทธิ์และจากจิตสำนึกชอบ (1 ทิโมธี 1:5) เราจะมีความรักแบบนี้ได้ก็โดยการรับและเอาใจใหม่ ชีวิตใหม่ การทรงสร้างใหม่ จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ทิตัส 3:5) และโดยความรักแท้เช่นนี้ที่จะจรรโลงชีวิต สังคม และคริสตจักรให้รุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นได้ เทียบดูความรักมั่นคงของพระเจ้าใน ยอห์น 3:16, โรม 5:8)

ความสำคัญของความรักแท้

- 1) รักแท้เป็นสัญลักษณ์ของ
  - 1.1 การเกิดจากพระเจ้า 1 ยอห์น 4: 7
  - 1.2 การเป็นสาวก ยอห์น 13: 35 1:3 การมีชีวิตนิรันดร์ 1 ยอห์น 3:14
  - 1.4 การมีความเชื่อแท้ กาลาเทีย 5:6
- 2) รักแท้เป็นใหญ่ที่สุดกว่าอื่นใด เป็นข้อสรุปของพระคริสตธรรมทั้งหมดและเป็นผลของพระวิญญาณ 1 โครินธ์ 13: 13 (เทียบ ยากอบ 2:13) กาลาเทีย 5:14, มัทธีว 22:36-40, 1 โครินธ์ 13:1-3, กาลาเทีย 5:22
- 3) คนที่ไร้รักแท้ก็ถูกแช่งสาป 1 โครินธ์ 16:22

รูปลักษณะของรักแท้

พิจารณาศึกษาและภาวนาจาก 1 โครินธ์ 13: 4-6 มีความอดทนนาน... เป็นต้น

รูปลักษณะของคนที่รักพระเจ้า

ปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า (อพยพ 20: 6, 1 ยอห์น 5:3, ยอห์น 1:6) ประพฤติตามพระวามะธรรม (ยอห์น 14:23, 24) เลี้ยงแกะของพระเจ้า (ยอห์น 21:17) ไม่รักโลกหรือสิ่งของในโลก (1 ยอห์น 2:15, 16) รักซึ่งกันและกัน (1 ยอห์น 4:11, 20,21) มีความยำเกรงพระเจ้าและปรนนิบัติรับใช้ด้วยสุดจิตสุดใจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12 เทียบ 1 ทิโมธี 4:15) เกลียดขังความชั่ว (สดุดี 97:10) มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า (2 โครินธ์ 5:14, 15)

เราจะมีความรักแท้ได้อย่างไร

โดยความเชื่อ (กาลาเทีย 5:6) โดยการมีชีวิตใหม่ใจใหม่ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 เทียบ เยเรมีย์ 4:4, 9:26, ฟิลิปปี 3:3, โคลโลสี 2:11) โดยประกอบด้วยพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22) โดยการอธิษฐานขอ (ฟิลิปปี 1:9)

โดยความรักแท้ เราจะสามารถรักศัตรู รักเพื่อนบ้าน และรักทุกคนได้ตามคำสอนในพระคริสตธรรม อัครทูตเปโตรเรียกร้องให้คริสตชนเพิ่มพูนศรัทธา ความเชื่อด้วยคุณธรรม, ความรู้, ความเห็นยั้งตน, ขันติ, ธรรม และความรักเป็นสุดยอด จงแสวงหาความรักแท้ คนใดไว้รักสลักใจ คนนั้นบรรล้วยแน่นอน

จงอุตส่าห์จนสุดกำลัง

(เพื่อท่านจะมีสิทธิ์สมบูรณ์)

คริสตชนจริงสาวกแท้ หรือคนที่รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่ออย่างแท้จริงนั้นจะมีสภาพและพระประสงค์สำคัญของพระเจ้าอยู่ในชีวิต นั่นคือ

“เป็นคนที่ได้รับทรงสร้างใหม่ให้กระทำการดี” (เอเฟซัส 2:10)

ตลอดชีวิตคริสตชนนี้นั้น หากทุกคนจะมีความเป็น “คนใหม่ มีชีวิตใหม่” อย่างแท้จริง และกระทำการที่พระเจ้าตรัสว่า ดี มีสัมพันธสนิทกับพระเจ้าจริงแล้ว คริสตจักรจะเจริญก้าวหน้ายิ่งกว่าที่เป็นอยู่ หลายร้อยหลายพันเท่าทีเดียว แต่เพราะการทำดีที่วามัน มิใช่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่สะดวก ไม่ง่าย หากแต่เป็นเรื่องชนิด “เข็นครกขึ้นภูเขา” แม้แต่อัครทูตเปาโลเอง ก็ยังเคยเผชิญสภาพเช่นนี้มาแล้ว จนท่านต้องร้องออกมาด้วยความคับแค้นว่า

“อยากทำดีคืออยู่ในหนามไม้ไผ่กราย ความชั่วร้ายหมายพันยังรันท้า” (โรม 7:19)

ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงได้เห็นพระบัญชาของพระเจ้า แก่คนของพระองค์ในกิจกรรมการทำต่าง ๆ เช่น ความรัก, พันธกิจการรับใช้, การอธิษฐาน, การแสวงหา, ฯลฯ และเพิ่มพูนพัฒนา “ความเชื่อ” ซึ่งปรากฏในพระธรรม 2 เปโตร 1:3-11 ก็ล้วนแต่มีพระบัญชากำชับแบบเดียวกัน นั่นคือ ให้ทำด้วยการ

อุตสาหกรรมสุดกำลัง, ด้วยสุดจิตสุดใจสิ้นสุดกำลังความคิด, ด้วยชีวิตจิตใจ, การทำดี การพัฒนาความเชื่อ จึงมิใช่การกระทำแบบเฉื่อยลมหอย ถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง หรือ “อีคอาด”

อัครทูตเปโตรได้กล่าวถึงสาเหตุที่ต้อง “อุตสาหุ่จนสุดกำลัง” ว่า เพราะโลกเรานี้มีความเสื่อมโทรม (คอร์ปชั่น) อันเนื่องมาจากคณหาของมนุษยชาติ ฉะนั้นสิ่งแวดล้อมเราจึงเต็มไปด้วยความเสื่อม มีแรงโน้มถ่วงของกิเลส ความโลภโกรธหลง คอยดึงดูด ให้เราตกเข้าอยู่ในวังวนของมัน การเป็นสาวกของพระเยซู การทำดี การพัฒนาความเชื่อ จึงมิใช่เรื่องเล่น ๆ ง่าย ๆ ตามสบายตามสะดวก แต่เป็นเรื่องที่ต้องทำด้วยการ “อุตสาหุ่จนสุดกำลัง” ด้วยชีวิตจิตใจ ต้องทำแบบสุดใจขาดคั้น หรือเหมือนที่อัครทูตเปาโลสอนว่า “ชวนขวยกระทำการดี” “อุตสาหุ่กระทำการดี” (ทิคัส 2:14,3:8) และเป็นเช่นที่พระเยซูทรงตรัสว่า

“แผ่นดินสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่มีใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้” (มัทธิว 11:12 เทียบ มัทธิว 13:44-46)

ไม่ต้องพูดถึงสมาชิกที่ไม่กระทำการดี แม้คริสต์สมาชิกที่ทำดีแบบสบายตามสะดวก ทำแบบ “อีคอาด” (เยเรมีย์ 48:10) ก็ถูกสาป หรือทำแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ (2 พงศกษัตริย์ 13:17-19) ขาดใจร้อนรน ขาดความอุตสาหุ่ ขาดชีวิตจิตใจ เป็นแบบหุ่นยนต์ คริสตจักรก็จะตกในสภาพ **ไม่ถึง ไม่ได้ ไม่เจริญ**

ฉะนั้นเราต้องอุตสาหุ่จนสุดกำลัง มีใจร้อนรนในการเพิ่มพูนพัฒนาความเชื่อ เจริญขึ้นในความเชื่อ ปรากฏคุณธรรม, ความรู้, ความเหนียวรั้งคน, ชันดี, ธรรม และความรัก เพื่อจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า

คติธรรมประจำใจในการอุตสาหุ่จนสุดกำลังก็คือ...

นอกจากพระเยซูแล้ว ท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย

ภาคผนวกเรื่อง “ความเชื่อ”

เนื่องจากทุกขั้นตอน ทุกประการ ในชีวิตคริสตชน โดยเฉพาะผู้นำในคริสตจักร เริ่มต้นจนถึงสุดท้าย ก็ล้วนขึ้นอยู่กับความเชื่อ ความเชื่อมิใช่สิ่งที่ยากเกินไป แต่ก็มีเรื่องที่เราทุกคนง่าย ๆ กล่าวได้ว่าทุกประการที่เกิดขึ้นจะเป็นความเจริญขึ้นหรือเสื่อมลงของชีวิตคริสตชนเป็นรายบุคคล หรือของคริสตจักร ก็ล้วนมาจากสาเหตุที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง คือ “ความเชื่อ” เชื่อจริงหรือเชื่อแต่ปากเชื่ออะไร อย่างไร เหตุนี้พระคัมภีร์จึงสอนคริสตชนเรื่องความเชื่อว่

“ท่านจงพิจารณาตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงชันสูตรตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่สำนึกหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะแพ้การชันสูตร” (2 โครินธ์ 13:5)

นอกจากจะพิจารณาตนเองเรื่องความเชื่อจากดาว 5 แฉก ที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว ก็มีข้อชันสูตรเรื่องความเชื่ออีก 10 ประการ ดังต่อไปนี้ เพื่อเราจะมี**ความเชื่อที่พระเจ้าพอพระทัย มีความเชื่อที่พัฒนาขึ้นจนมีสิทธิที่สมบูรณ์ในความรอด** พระคัมภีร์สอนว่า...

1) เรารอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ (เอเฟซัส 2:8) คนที่รู้จักพระคุณเขาทำอะไร โรม 12:1,2 โครินธ์ 18:1-5

2) คนที่รอดโดยพระคุณนั้นต้องปรากฏการทรงสร้างใหม่ให้กระทำการดี มีการประพฤติดี (เอเฟซัส 2: 10 มัทธิว 5:16)

3) ในความเชื่อเท่านั้น มีชีวิต “เหมือนเมล็ดพืช” (จงกมเจริญเติบโตใหญ่ ลูกา 17:5, 6) มีคัมภีร์เป็นเมล็ดพืช (ลูกา 8:11, 12) คนที่ขาดคุณวิภาวะไม่เจริญเติบโต ขาดการฝึกฝนค้นคว้าพระคัมภีร์ ก็เป็นความเชื่อที่ไม่มีชีวิต

4) ความเชื่อแท้มีความอดทน-มั่นคง-เพียร (ขันตี วิวรรณ์ 13: 10, 14:12, ฮีบรู 11:26, 27)

5) ความเชื่อแท้ต้องมีวิภาวะในคุณธรรม ความรู้ ฯลฯ (2 เปโตร 1: 5-7)

6) ผู้เชื่อแท้มีพระคริสต์ในใจ (2 โครินธ์ 13:5) ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว เมื่อใจมีพระคริสต์ พฤติกรรมทั้งมวลย่อมสำแดงให้คนอื่นเห็นพระเยซู

7) ความเชื่อที่รอดได้คือความเชื่อที่ยอมรับให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (เป็นเจ้านาย เขาจะเชื่อฟังเจ้านาย ทำตามบัญชาของเจ้านาย โรม 10: 9, 10 เทียบ มัทธิว 8:9)

8) การประพฤติกับความเชื่อเป็นคู่แฝดกัน เหมือนร่างกายกับจิตวิญญาณ (ยากอบ 2: 22-26) ความเชื่อแท้ “เห็น” ได้ (มาระโก 2:5)

9) ความเชื่อแท้ส่งผลให้เกิดการถวาย แม้ในสิ่งที่หวงแหงนที่สุด รักที่สุด (ฮีบรู 11: 17) การถวายทรัพย์ ถวายตัว ถวายเวลา ความสามารถ ฯลฯ ในคริสตจักรแล้วก็น่าจะเทียบเคียงได้ว่า ความเชื่อเป็นอย่างไร

10) ความเชื่อแท้ยอมปรากฏการกลับใจใหม่ให้เห็น (กิจการ 11: 19, 20 เทียบ ฮีบรู 6:1)

อาจจะกล่าวได้ว่า คนในคริสตจักรนี้นั้น อย่าเพิ่งก้าวไกล คิดไกล ไปถึงเรื่องการเป็นผู้นำ การสร้างและพัฒนาผู้นำเลย ถ้าปราศจากความเชื่อที่กลับใจใหม่แล้ว แม้เพียงสาวกธรรมดา ๆ ที่บางคนเรียกว่า “ฆราวาส” ก็ไม่สามารถจะเป็นได้

เหตุใหญ่เหตุหนึ่งที่เราขาดผู้นำ ผู้นำคือยคุณภาพ ก็มาจาก เราได้ผู้นำมาจากสาวกที่มีความเชื่อโดยปราศจากการกลับใจบังเกิดใหม่ มีชีวิตใหม่นั้นเอง

แผนดี นักร้อย ด้อยล้ำ ตรวจดู ศรีธธา อัยารอ

ที่มา : เพื่อนผู้นำ, ปีที่ 2 ฉบับที่ 9 มีนาคม - เมษายน 1994, หน้า 42-48.